

טנאטוס

אנטון בידרמן בסדנה לאמנות ביבנה

טנאטוס, אל המוות היווני אחיו של היפנוס אל ההיפנוזה ו/או השינה. נושא המוות - הכליה נושא סדרת עבודותיו האחרונות של אנטון בידרמן. טנאטוס, האמן מתייחס אל מות הסובייקט - מות האלוהים, מתכתב עם פוקו וניטשה על מות המקור. עבור האמן, עצם הפעולה של סימון מחדש הוא המקור. לכן הוא מתבונן בתהליך שיכפול המקור כהתבוננות אל תוך הצילום, כשהצילום עצמו, על פי רולנד בארט, נתפס כמוות.

סדרת העבודות הזו עברה מספר גילגולים. היא החלה את דרכה כפחם וגיר על לביד ועם הזמן חלה התכלות מסוימת בחומרים, מות הפחם והגיר היהד את נושא הסדרה ונוצר צורך לרענן את כל העבודות. ריענון מבורך זה הביא את האמן להתבוננות מחדש ולוויתור על הפורמט המלבני הקודם לטובת פורמט א-מורפי המבליט את נושאי הציור ומדגישה אותם. היצירות הפנוראמיות בעלות נוכחות מונומנטלית.

הן מפרקות את שרשרת הסימון ומרכיבה אותו מחדש בסדר שונה אל תוך אמירה אישית.

אמנים רבים עסקו בנושא המוות, ואולם, לרוב עבודותיהם לא נוצרו במרוכז במשך תקופה מתמשכת של עיסוק בנושא זה בלבד, אלא באופן מפוזר. העיסוק המרוכז של בידרמן הביאו להקפת הנושא מזוויות שונות, אישיות וכלליות, החל מאוטו פורטרט בשעת "מעבר" או גסיסה ו/או הזיה, ספק רואה אל מול עיניו דמויות בלבן רשמי דמוי מדי אחיות, או אולי את אותן דמויות המקבלות פניו במעבר אל מקום אחר. ספק הזיה וייתכן ואינו רואה מאוס, מונח לו שם בתחתית בחוסר ישע מוחלט, נתון לחסדי הלא ידוע. יצירה זו אישית ביותר ונוגעת אל תוך מקום השאלה הגדולה ביותר שבן אנוש עוסק בה. שאלת הסמליות שבה יכולה להתפרש במספר אופנים על פי יכולת ההבנה וההעמקה של כל צופה.

ביצירה "תחיה - רנסנס" האמן מתכתב עם אמנות העבר. אנו פוגשים דמות נשית מכונפת מחזיקה בידיה שושנים צחורות, פרח המסמל בתרבויות מסוימות את המוות. בעבודה "כוח פיתוי" ציור הדומם מכיל פרח הצף לעברנו מתוך חלל שחור ואפור ליד בקבוקים וכוס המונחים על שולחן, עבודה המובילה אותנו לתהייה על עוצמת היש לעומת הנפקד האנושי. עבודותיו של בידרמן לעיתים מסמנות מחדש את המסומן התרבותי ומתגרות בנו בפרשנות האישית השונה לגבי ההקשר בה הוא מציג אותן מחדש. תהליך זה ננקט על ידיו גם לגבי היצירה "הכפלה" [מולטיפיקיישן], בה הוא משלב דמות גבר שחור עם סיגריה התקועה לו בזווית הפה, לבוש המשויך

ברורות לתקופה מסוימת עם ציור רנסנסי במובהק התלוי על הקיר מאחוריו. השאלות הצצות באופן מידי מהחיבור בין שני האלמנטים הבולטים והמנוגדים מוכפלות בתהליך העבודה ויוצרות תחושה של שאלה השואלת את עצמה. "גביע הקידוש" מלא הדר מעשה אדם, מוביל אותנו אל טקסי התקדשות אנושיים, שאלות של אמונה - ואולי חסרונה. שאלות של שכיות תרבות, והפאר הנועד למשוך את האדם אל הטקסיות והאמונה.

איתני הטבע מהווים חלק משמעותי מהמוות וגורמיו, ה"צונאמי" האדיר הסוחף עמו כל שנקרה על דרכו מרהיב ומרטיט. ה"הוריקן" המאיים במלוא תפארתו מסחרר. הבצוע המוקפד כל כך של פרטי הפרטים מביא את היצירות לאיכות יוצאת דופן. ריבוי הפרטים לעומת מיעוט הצבעים נותנים ליצירות כוח מסוג שונה עוצר נשימה. העבודה "פצצה גרעינית" עוסקת בשואה מעשה אנוש, ומתוך התת מודע, שילב האמן צורות של מעין צמיחה אל תוך ההרס המזווע מעשה האדם. האם מוות מידי אנוש מוביל לצמיחה ואולי להבנה מסוג אחר? כנראה שאנחנו בהחלט רוצים להאמין בכך. ואולי כך פעל גם התת-מודע של האמן. לעומתה העבודה 'הירושמה' העוסקת גם היא בפצצה הגרעינית מעבירה את עוצמת הזוועה ואנחנו נותרים חסרי אוויר, מוכי אימה.

"דיכטומיה" מתכתב עם היוצר לוסיאן פרויד אשר עסוק בהתכלותו של הגוף האנושי, מעין מחווה מיוצר ליוצר באותו נושא, מעט מאחוריו מופיעה דמות נשית אניגמטית אשר החלה מאמירה אישית והפכה לייצוג של מין, גזע, זיכרון. העבודה "משקפיים" פורשת בפנינו חוף נטוש מענג ביופיו, האבנים המעוגלות משנות השחיקה במים, המים הנשקפים מאחוריהם מבהיקים כמראה, פסטורליות כמעט מושלמת, השמים האפורים מעל מרמזים לנו שלסיפור הזה יש המשך קשה יותר, ואז המשקפיים הנטושים על החוף משקפים חלק משמעותי של אותו הנוף, מספרים שהיה כאן איש ואיננו עוד. אין לדעת למה אותו האיש איננו יותר ורק בדירותם של המשקפיים אשר נחוצים לאותו אדם מעידים על האין.

"דיוקן עצמי", בעבודה זו האמן מתבונן על עצמו מזווית יוצאת דופן, הוא ממלא את כל שדה הראיה, החיתוכים העצמיים שביצע בציור מראים לנו אדם בערוב ימיו, כמה עשרות שנים קדימה. צורת העיבוד המיוחד שעבר פורטרט זה מקנה לו תחושה אבנית כמו הר אדיר המתנשא מזווית לא צפויה. אין להימלט מפורטרט זה המתבונן בנו מלמעלה, כאומר לנו הנה אני וכך אני נראה, [למעשה אראה] על כל קמטי ועם כל קפלי העור, פני מחורצים בידי הזמן. "אנוש אני".

חנה ברק אנגל

THANATOS

Anton Biederman

Thanatos, the Greek god of death, the brother of Hypnos the god of hypnosis and/or sleep. The subject of death - destruction - is the subject of Anton Biederman's latest series of works. Thanatos, the artist relates to the death of the subject, the death of God, and the source. Corresponding with Foucault and Nietzsche - "The Death of the Source". For the artist, the action of new notation is the source. Therefore, he perceives the process of the source as duplicating the original by observing closely the photographic representation, the photograph conceived by Roland Barthes as portraying death. Many artists have dealt with the subject of death, though rarely within an intensive concentrated period, usually their contributions being scattered over a period. Biederman's concentrated effort approaches the subject from different angles, from the personal to the general. Beginning with a self-portrait at the time of "passing" - dying, and/or hallucinating; apparently perceiving white uniformed nurse-like figures, possibly awaiting him on the other side or in another place, maybe seeing an illusion - maybe not seeing, left destitute in his helplessness at the hands of the unknown. This work is of a most personal nature and touches on the greatest question a mortal is capable of asking. The symbolism involved can interpret in multifarious manners, all depending on the depth of understanding and knowledge of the viewer. Within the revivification work the artist corresponds with the art of the past, we encounter a winged female figure resurrected while clutching white lily, a flower symbolizing death in some cultures. In the still life "The Power of Temptation", a flower floats towards us from within a black/gray abyss alongside a table carrying a glass and bottles, leading us to a tumultuous rebirth of the existing as opposed to the absent mankind. Biederman's works from time to time denote previous cultural notations in a refreshing manner and tease us into a different personal interpretation relating to the manner in which he has reinvented them. He uses this process also in "Multiplication", displaying a black figure with a cigarette angling from the corner of his mouth, dressed in apparel mirroring the clothes appearing in the renaissance painting hanging behind him. The questions immediately arising from the connection between the outstanding contrasting elements that are multiplied in the process and create the impression of self-questioning. "The Blessing Cup" portrays the beauty of man's handiwork, or maybe this is its' downfall, leading us to human

sanctification ceremonies and questions regarding belief, cultural belonging and the magnificence aimed at attracting man to belief, ceremonies and ceremonial belief. The powers of nature play a significant part in death and its causes, the powerful "Tsunami" drags in its wake all that happens in its' vibrant spectacular path. The threatening "Hurricane" appears in all its' swirling wonder, the execution of the work being so meticulous, the details bringing the work to a level of exceptional quality, the plethora of detail as opposed to the limitation of coloring lend to the work a breath-taking appearance. The "Nuclear Bomb" deals with the man-made holocaust, the artist subconsciously weaving natural shapes of rebirth within the terrifying human destructiveness. Does death at the hands of man lead to re-growth and an understanding of a different type? Apparently, we would wish to believe so and maybe this lies in the artist's subconscious; as opposed to "Hiroshima", also dealing with the atomic bomb, transporting the horrendous power within; leaving us breathless and stunned. "Dichotomy" corresponds with the artist Lucian Freud who employs the decay of the human body, a kind of salute from artist to artist using the same motif. Slightly in the background appears an enigmatic female figure, beginning as a personal statement and transforming into a more general representation of gender, race, and memory. "Glasses" spreads before us an abandoned beach in all its gorgeous desolation, the pebbles rounded by the eroding sea whose sparkling waters are reflected mirror like, almost a perfect paradise. Though then the gray skies hint that maybe there is a less idyllic continuation to this tale; the abandoned glasses on the beach reflecting a significant part of the view, telling us that there was once here a person - and he is no more. We do not know why he is no longer here, and only the lonely lenses that were once essential to him are evidence of his absence. In "Self-Portrait", the artist portrays himself from an unusual angle, filling the entire view field; the crosscuts executed in the picture reveal a man at the end of his days, some decades in the future. The special process lent to this portrait lends to it a stony appearance, like some grand mountain rising from an unexpected viewpoint. There can be no escape from the portrait as it gazes on us from above, as if saying: "Here I am, and this is how I look (in fact, how I will look), with all my wrinkles and sagging skin, my face is scarred by time. I am human".

Curator: Hana Barak Engel

